

¿Normes? El mercat madur

En els anys seixanta del segle XIX, amb la Renaixença, es va començar a debatre, sense èxit, sobre l'ortografia catalana. Cinquanta anys després la necessitat de normativa ortogràfica s'havia fet molt més evident. El català conqueria nous espais i aspirava a convertir-se en una llengua nacional. I una llengua nacional requeria una ortografia estable i funcional. El *mercat* havia *madurat*. L'any 1913 es va produir la felicitat col·lisió de factors. A la creixent demanda social de fixació ortogràfica s'hi va afegir l'empenta política del president de la Diputació de Barcelona, Prat de la Riba, que havia creat l'Institut d'Estudis Catalans, i l'habilitat tècnica del gramàtic Pompeu Fabra. Tot plegat va generar les *Normes ortogràfiques*. Amb excepcions individuals (algunes de notables), la societat va entendre que ja tenia l'instrument adequat per crear una cultura autònoma i oberta a Europa.

JORDI GINEBRA

CATEDRÀTIC DE LINGÜÍSTICA CATALANA DE LA UNIVERSITAT ROVIRA I VIRGILI